

Oom Griep en tante Fop

Dirkje Bakkes woonde al zo lang hij zich kon herinneren bij oom Griep en tante Fop op de brandnetelplantage.

Tante Fop was zo mager als een sprinkhaan. De botten in haar gezicht staken bijna dwars door haar vel naar buiten en haar vingers leken op kippenklauwen. Het griezeligst waren haar tanden. Die waren zo gevaarlijk dat tante Fop ze niet eens durfde in te houden als ze sliep. Dan haalde ze ze uit haar mond en deed ze in een plastic bakje met een dekseltje erop. Dat was misschien veilig voor tante Fop, maar niet voor Dirkje. Want zodra tante Fop verdwenen was, gingen de tanden ervandoor.

De eerste keer dat Dirkje ze was tegengekomen, lagen ze in de koelkast naast de boter. Dirkje deed de deur open, het lichtje floepte aan en hij schrok zich rot. De glibberige tanden beten net in een stuk kaas en met een schreeuw rende Dirkje naar de gang. Daar botste hij tegen oom Griep aan.

‘Help! Help! Er liggen tanden in de koelkast!’ riep Dirkje.

‘Die zijn van Fop,’ grijnsde oom Griep.

‘Maar wat doen die daar!’ riep Dirkje.

‘Eten. Daar zijn ze voor gemaakt. Maar Fop gebruikt ze niet. Daarom ziet ze eruit als een bezemsteel.’ Oom Griep pakte de tanden en duwde ze in de suikerpot. ‘Eet smakelijk,’ zei hij, en toen ging hij naar de wc.

Ongelovig keek Dirkje naar de pot met suiker met daarin die enge tanden. Die suikerpot raakte hij nooit meer aan.

Hij rende met twee boterhammen naar buiten en kwam pas bij het middageten weer binnen. Op een of andere manier had tante Fop haar tanden gevonden en hoorde Dirkje er niks meer van.

Maar een andere keer liep het veel minder goed af. Dat was toen de tanden op zijn kussen in slaap waren gevallen. Dirkje plofte er met zijn hoofd op, de tanden sprongen omhoog en Dirkje vloog gillend naar de gang. ‘Help! Help! Héllúp!’

Tante Fop stormde in haar parsee nachtopon haar kamer uit.

‘Wak issuh!’ sliste ze door een groot, zwart gat onder haar neus.

‘Uw tanden! Daar! Op mijn kussen!’

‘Wák?’ Tante Fop griste ze van Dirkjes bed en begon woedend te schreeuwen. ‘Jij fhushwikkuwukku shnoksak! Dush jij koekak skeeksh. Da mag jij nie angkomuh! Uik mung oge! Whegwhesuh! Ga wheg!’ Bij ieder woord vlogen er speters uit het zwarte gat, recht in Dirkjes gezicht. Toen stak ze haar kippenvingers naar hem uit en Dirkje wachtte niet langer

af, maar stoof de trap af. Met een bonkend hart verstopte hij zich in de kelder. Pas na een hele poos durfde hij weer naar boven te gaan. Hij dook onder de dekens en trok zijn kussen over zijn hoofd en droomde de hele nacht van tanden zo groot als koelkasten, die hem in kleine stukjes beten en opaten.

De volgende morgen zaten de tanden weer in tante Fops mond. Het mens wandelde de keuken in en greep Dirkjes oor. 'Als jij nog één keer mijn tanden verstoppt, bijt ik je oor eraf! Begrepen?' zei ze dreigend. En toen haalde ze de tanden uit haar mond en liet ze in Dirkjes oor bijten.

O, wat deed dat zeer. Dirkje schreeuwde het uit. 'Ik heb ze niet verstoppt,' riep hij. 'Ze zoeken eten!'

Maar de tanden beten opnieuw en toen beloofde Dirkje wel tien keer dat hij het nooit meer zou doen. 'Nee! Ik zal ze nooit meer verstoppen,' schreeuwde hij, net zo lang tot tante Fop de tanden weer in haar mond deed.

Oom Griep lachte zich een aap. 'Bange snotzak,' bulderde hij en zijn buik schudde zo hard, dat het tafelkleed wegschoof en de pindakaaspot op de grond in stukken viel.

Vanaf dat moment bracht Dirkje de losse tanden altijd zo vlug als hij kon terug naar hun bakje. Hij vond ze achter de cactus op de vensterbank, in het fonteintje bij de wc en zelfs een keer in zijn jaszak. Dan pakte hij ze met ware doodsvreemde vast met een pannelap en rende ermee de trap op. Dirkje werd gek van die tanden. En oom Griep maar lachen!

Oom Griep was al net zo'n griezel als tante Fop. Alles aan hem was groot. In zijn reusachtige neusgaten konden wel muizen wonen, en zijn kolossale vuisten waren hard als steen. Daarmee sloeg hij op tafel of op de vensterbank en soms zomaar tegen de muur, als hij daar zin in had. Als hij liep, dreunde de vloer en als hij brulde, trilden de ruiten.

De brandnetelplantage van oom Griep was ook groot. Om het huis lagen eindeloze, groene velden vol met brandnetels. Duizenden brandnetels, miljoenen, in lange rijen naast elkaar. Iedere morgen na het ontbijt vertrok oom Griep daarnaartoe. Als Dirkje uit zijn zolderraam keek, zag hij hem er rondjes rijden op zijn rode tractor.

De tractor was ook al groot. Zijn wielen staken boven Dirkje uit, en als hij op het zwarte bankje zat, kon hij heel ver kijken. Dat wist Dirkje, omdat hij daar soms stiekem op ging zitten. Hij wist ook waar de toeter zat, want daar had hij een keer per ongeluk op gedrukt. Hij zag het knopje, drukte erop en schrok zich rot.

TOET TOET TOET

Hij vloog achterom naar binnen en oom Griep stormde aan de voorkant naar buiten. 'Snotzak! Waar ben je! Snotzáák!'

Hij brulde net zo lang tot Dirkje zijn hoofd uit het zolder-
raam stak.

‘Dag, oom Griep. Roept u mij?’ vroeg hij onschuldig.

‘Natuurlijk roep ik jou,’ schreeuwde oom Griep. ‘Ik roep
toch “snotzak”! Dat ben jij! Heb jij getoeterd?’

‘Natuurlijk niet, oom Griep! Ik zit op zolder. Ik weet niet
eens waar de toeter zit.’

‘Dat weet je best! Die zit op de tractor!’ snauwde oom
Griep.

‘Ja, maar ik weet niet wáár op de tractor, oom Griep. Dat
weet ik echt niet.’

‘Als jij niet hebt getoeterd, wie heeft er dan getoeterd?’
tierde oom Griep.

‘Ik weet het niet, oom Griep,’ riep Dirkje. ‘Kan een toeter
ook uit zichzelf toeteren? Omdat hij het zo stil vindt? Of
zich verveelt? Dat hij zomaar een beetje gaat toeteren: **TOET
TOET!** Kan dat, oom Griep?’

‘Nee!’

‘Waarom niet? Moet er dan altijd iemand op het knopje
drukken?’ vroeg Dirkje.

‘Welk knopje? Wat weet jij van een knopje?’ brulde oom
Griep.

‘Niks. Maar dat dacht ik. Is er dan geen knopje? Hoe moet
je dan toeteren zonder knopje, oom Griep?’

‘Hou je mond! Stop met die vragen!’

Tante Fop en oom Griep pasten net zo weinig bij elkaar
als een wurm en een stronk andijvie. En dat ze bij elkaar
woonden was een vergissing. Ze vonden elkaar niet leuk,
zaten elkaar voortdurend te pesten en zodra ze elkaar tegen-
kwamen, maakten ze ruzie. De ruzies gingen over alles en
niks, maakten een hoop herrie met geschreeuw en gestamp
en duurden soms wel een hele dag.

Dat was niet zo gezellig voor Dirkje, maar zolang ze
ruzie maakten met elkaar, maakten ze geen ruzie met hem,
en soms lachte hij zich stiekem rot. Die keer dat tante
Fop begon te briesen over oom Grieps modderklompen,
bijvoorbeeld.

‘Je loopt met je modderklompen in mijn schone keuken!
Die is net gedweild!’ riep ze nijdig.

‘Je zou jezelf eens moeten dweilen, je stinkt naar zweet,’
zei oom Griep.

‘Zweet? Jouw sokken stinken naar zweet! Die dampen als
warme oude kaas!’

‘Je houdt toch van kaas? Hier. Voor op je brood.’ Oom
Griep deed een sok uit en legde die gierend van de lach op
haar boterham, en toen briede tante Fop nog harder, totdat
ze haar tanden per ongeluk uitspuugde. Toen was Dirkje
ervandoor gerend.

Je snapt wel dat Dirkje zijn best deed om die twee nare
mensen niet boos te maken. Hij praatte altijd met twee
woorden en probeerde om niet in de weg te lopen. Alleen
met vragen kon hij niet stoppen. Daar was hij gewoon te
nieuwsgierig voor. Hij vroeg de hele dag door hoe alles
kwam, tot oom Griep er gek van werd.

‘Waar worden bomen van gemaakt? Waar komen snot-
tebellen vandaan? Waarom is boerenkool groen?’

‘Daarom! Stop met die vragen! Ik word er gek van!’ zei
oom Griep geërgerd.

‘Nog eentje, oom Griep. Waarom groeien aardappels niet
aan een boom? Dat wil ik graag weten. Waarom ze niet aan
een boom groeien. Weet u dat?’

‘Dáárom niet! Stóp met die vragen!’

Nu denk je misschien dat Dirkje een zielig jongetje was,
zo met die chagrijnige tante Fop en oom Griep, en dat er

helemaal niks leuk was. Maar dat was niet zo, want gelukkig waren er de geiten. Voorbij de grote schuur stonden zes spierwitte geiten met een touw aan een paal brandnetels te eten en melk te maken. Die bewaarden ze net zo lang in hun uiers tussen hun achterpoten tot Dirkje die eruit haalde. Dat deed hij iedere avond, als oom Griep en tante Fop naar de mooie mensen op de televisie keken. Die kwamen altijd op dezelfde tijd. Ze hadden geen enge botten of grote neusgaten, maar vrolijke, gekleurde kleren en een bad met blauw water in hun tuin. Ze maakten wel net zulke ruzies als tante Fop en oom Griep, maar soms zoenden ze ook of keken in een glimmende auto naar de maan of reden op een paard in de zon. Dat wist Dirkje allemaal, want hij had wel eens stiekem meegekeken.

‘Dat wil ik ook. Dat wil ik ook,’ had tante Fop bijna kwijlend gezegd.

‘Ik ook. Maar wel zonder jou,’ had oom Griep gegromd.

Terwijl oom Griep en tante Fop veilig in de kamer zaten, ging Dirkje naast de geiten op een krukje zitten. Hij kneep in hun spenen en stopte pas als er geen straaltjes melk meer kwamen. Ondertussen vertelde hij over de ruzies. Dirkje kon hun stemmen precies nadoen.

‘Wat eten we vanavond?’ bromde hij, met de stem van oom Griep.

‘Restjes stampot met worst,’ antwoordde de stem van tante Fop. ‘Hutspot. Zuurkool. Boerenkool. Van alles wat.’

‘Restjes – mijn kont. Ik wil één stampot,’ zei oom Griep kribbig.

‘Dan roer je het maar door elkaar. Dan is het een nieuwe soort. Klutspot met zure boeren.’

‘Dat moet ik niet!’

‘Zuurpot met geboerde klutsen dan.’

‘Ik moet geen nieuwe soort!’

‘Boerzuur met geklutste koolpot dan! En anders eet je maar niks.’

‘Niks – mijn kont!’ schreeuwde oom Griep.

Dirkje kreeg de slappe lach. ‘En dan eet hij het toch, Sik. Hij doopt het in de jus en het glijdt allemaal zo zijn buik in. Daarom is hij zo dik. Omdat hij nooit kauwt. Daarom eet hij het liefst stampotten. En daarom is tante Fop zo mager. Die moet altijd toekijken hoe oom Griep eet. Dan hoeft je niet meer.’

‘Mè, mè,’ lachte Sik.

‘Of het is omdat die enge tanden het niet lusten,’ bedacht Dirkje. Die zijn gisteren trouwens nog in de soep gevallen.’ En hij gilte als tante Fop: ‘Hellup! Mijn tanden zijn in de soep gevallen!’

‘Hou die krenge dan in je mond, lelijke bezemsteel!’ tierde hij als oom Griep.

Toen kon Dirkje niet meer en de tranen liepen over zijn wangen van het lachen.

Alle geiten kregen ook de slappe lach en mekkerden nog harder mee.

Ze heetten Neus, Grijspoot, Oor, Dikkie, Bok en Sik. Sik had wijd uitstaande oren en een lange Sik en was de liefste. Dirkje was gek op Sik. Zonder de geiten was alles een stuk erger geweest. Maar met de geiten kon hij lachen!

Zo ging dat met Dirkje en zijn oom en tante en de geiten. Dag in, dag uit. Maand in, maand uit. Jaar in, jaar uit. Dirkje werd groter en groter, en het had misschien allemaal nog eeuwig zo kunnen doorgaan. Maar toen kwam die gekke zomer, waarin alles veranderde. Dat begon met een grotemensen-gesprek op een maandagmorgen.

Een grotemensen-gesprek

Het was op een maandag in het voorjaar. Dirkje was al zo groot dat hij recht in de diepe navel van oom Grieps buik kon kijken, toen tante Fop hem vroeg uit bed riep voor een grotemensen-gesprek.

‘Ga zitten,’ zei tante Fop. ‘We moeten eens even als grote mensen met elkaar praten.’

‘Waarover moeten we praten, tante Fop?’ vroeg Dirkje, netjes met twee woorden.

‘Dat zal ik je vertellen,’ zei het dunne mens. ‘Weet jij eigenlijk waarom je hier woont?’

‘Dat weet ik, tante Fop,’ antwoordde Dirkje. ‘Ik woon hier omdat mijn kamer hier is. En mijn kleren zijn er ook. En mijn tandenborstel. En daarom woon ik er ook. Klopt dat?’

‘Nee,’ zei tante Fop bits. ‘Daar klopt niks van. Jij woont hier, omdat wij je gered hebben.’

‘Gered? Hoe hebben jullie mij dan gered, tante Fop?’ vroeg Dirkje, omdat hij snapte dat ze dat in het grotemensen-gesprek wilde vertellen.

‘Dat wil je niet horen, want het is een afschuwelijk verhaal. Maar nu ben je groot en daarom moet je het toch weten.’ Ze krabde aan het bot onder haar oog en begon.

‘Jouw vader heette Johannes en je moeder heette Isabella-Marijke. Ze waren mooie mensen met slim werk. Ze woonden in een groot huis en hadden een snelle auto en een tuin met